

Wiadomości Gospodarcze

Nr. 13. W Krakowie 27 listopada 1919. Rocznik IV.

Drukowane jako rękopis. — Przedruk dozwolony jedynie za podaniem źródła.

W razie nieotrzymania numeru należy reklamować na poczcie. Reklamacye są wolne od opłaty pocztowej.

Treść Nr. 13: Wydawanie paszportów zagranicznych. — O przedłużeniu moratorium na obszarze Małopolski. — Przystąpienie Polski do Międzynar. Związku chłodniczego. — Przymusowy wykup monet złotych i srebrnych, oraz złota i srebra w stanie nie przerobionym. — Umowa kompensacyjna z Austrią. — Przystąpienie Polski do Międzynar. Konwencji Paryskiej 1883 r. w przedmiocie ochrony własności przemysłowej. — Opinie Izby w sprawach handlowych. — Unormowanie obrotu: Zgłaszanie przedmiotów, niezbędnych dla zaopatrzenia armji w odzież. — Rozszerzenie obowiązku świadczeń wojennych. — Przeróbka ziemniaków w zakładach przemysłowych. — **Sprawy handlowe:** Ceny skór surowych. — Obrót skór surowych i garbników. — **Informacje:** Stan produkcji przemysłu łódzkiego. — Podjęcie ruchu w hucie szkła w Żółkwi. — „Tygodnik handlowy“ Stow. kupców polskich w Warszawie. — Stosunki w Gdańsku. — Odbudowa przemysłu w Belgji. — Przemysł drzewny w Brukseli. Układ kompensacyjny z Jugosławją. — Stosunki handlowe z Holandją. — Stosunki handlowe z Finlandją. — Linja okrętowa z Londynu do Gdańska. — Życie gospodarcze Rumunji. — Projekt reorganizacji Izb handlowych i przemysłowych w Czecho-Słowacji. — Unormowanie handlu zagranicznego w Czechach. — Jarmark w Pradze. — Francusko-czeskie Towarzystwo dla eksportu drzewa. — Kopalnia glinki porcelanowej w Jugosławji. — Przemysł spirytusowy na Słowacyźnie. — Jarmark na zegarki w Genewie. — Handel zagraniczny Ameryki. — Amerykański przemysł stalowy. — Handel zagraniczny Litwy. — Stan przemysłu białostockiego. — Nowe polskie placówki gospodarcze na południu Rosji. — Chińsko-polskie Towarzystwo udziałowe w Charbinie. — Zmiany w rejestrze handlowym.

Wydawanie paszportów zagranicznych

W odpowiedzi na memoriał Izby wniesiony do Ministerstwa spraw zagranicznych, dotyczący usunięcia utrudnień przy wydawaniu paszportów zagranicznych dla polskich kupców i przemysłowców, zawiadomiło Ministerstwo przemysłu i handlu Izbę, iż przychylając się do omówionych w memoriale życzeń i uznając słuszność przytoczonych argumentów, wystąpiło do kompetentnych władz z konkretnymi propozycjami w sprawie uproszczenia postępowania przy wydawaniu paszportów zagranicznych i możliwie liberalnego traktowania podań o paszporty.

Ministerstwo przemysłu i handlu czuwać będzie nad uregulowaniem tej sprawy zgodnie z interesami krajowego przemysłu i handlu.

O przedłużeniu moratorium na obszarze Małopolski.

Na żądanie Ministerstwa sprawiedliwości oświadczyła Izba handlowa i przemysłowa w przedmiocie dalszego uregulowania moratorium na obszarze Małopolski, iż kwestję ochrony moratoryjnej niezamożnych dłużników w Małopolsce rozpatrywać należy łącznie dla całego obszaru dawnej Galicji.

Zachodnia część Małopolski, stanowiąca okręg krakowskiej Izby handlowej i przemysłowej utrzymywała i utrzymuje najcięższe stosunki gospodarcze ze wschodnią częścią kraju, obejmującą okręg lwowskiego Sądu apelacyjnego.

Galicia wschodnia pozostawała zwykle w sto-

sunku dłużniczym do Zachodu, a ustawodawstwo moratoryjne z tym stosunkiem stale się liczyło.

O ile idzie o sam obszar okręgu Izby, stwierdzić należy, iż położenie gospodarcze całego niemal stanu kupieckiego, a przeważającej części członków stanu przemysłowego, jest korzystne i nie uzasadniałoby samo dla siebie dalszego utrzymania ustawowej ochrony moratoryjnej.

Zdaniem Izby handlowej i przemysłowej istnieją jednak w obecnej chwili jeszcze poważne względy i to zarówno natury gospodarczej, jak i społecznej, uzasadniające utrzymanie na przeciąg dalszych sześciu miesięcy przewidzianej w obecnej ustawie ochrony dłużników.

Takim względem gospodarczym jest przytoczony poprzednio motyw zależności wierzytelni zachodnio-galicyskich od położenia dłużników osiadłych we wschodniej części kraju, która znacznie dotkliwiej ucierpiała pod działaniami wojennymi i dotychczas jeszcze zmuszoną jest utrzymywać moratorium, aczkolwiek z pewnem rozszerzeniem obowiązku płatności.

Poważniejszym jeszcze jest — zdaniem Izby — motyw natury społecznej, mianowicie względ na ochronę bardzo poważnej ilości niezamożnych dłużników, rekrutujących się ze sfer urzędniczych tj. kół stale płatnych urzędników publicznych i funkcjonariuszy prywatnych.

Jest rzeczą powszechnie wiadomą, iż z postępującą dewaluacją pieniądza i rosnącą drożyzną utrzymania pogorszyło się w znacznej mierze położenie tej warstwy dłużników. Reprezentującej według doświadczeń Izby w stosunku do dłużników kupieckich coraz większy procent niewyrównanych zobowiązań przedwojennych.

Przepisy o uchyleniu moratorium przez orzecze

nie sędziowskie wydały bowiem odnośnie do kupców i przemysłowców wyniki stosunkowo bardzo dobre i zmusiły przeważającą część zamożnych dłużników stanu kupieckiego i przemysłowego do wyrównania zobowiązań moratoryjnych.

Zniesienie ogólnej ochrony dłużników skierowałoby tedy całe ostrze przeciw warstwom o stałych dochodach, które w obecnej chwili i tak uginają się pod brzemieniem drożyzny.

Z przytoczonych motywów oświadczyła się Izba handlowa i przemysłowa za przedłużeniem na dalszy okres sześciu miesięcy ogólnej ochrony moratoryjnej z tem, iż należałoby w okręgu Sądu apelacyjnego w Krakowie umożliwić wierzycielom ściąganie drogą orzeczenia sędziowskiego od dłużników zamożnych całej wierzytelności przedwojennej.

Przystąpienie Polski do Międzynarodowego Związku chłodniczego.

Z polecenia Ministra spraw zagranicznych we Francji, poselstwo francuskie w Warszawie zwróciło się do Ministerjum spraw zagranicznych z propozycją przystąpienia Polski do Międzynarodowego Związku chłodniczego (Association Internationale du Froid). Związek ten został utworzony na zgromadzeniu przedstawicieli oficjalnych 29 państw oraz organizacji prywatnych w dniu 29. stycznia 1909 r. i od dnia tego stanowi organizację napół oficjalną, napół niezależną, do której do r. 1914 przystąpiło 40 państw.

Na zebraniu w dniu 6. lutego 1919. pierwszym od chwili wybuchu wojny, Rada Związku uchwaliła zawiesić udział w Związku Niemiec, Austrii, Węgier, Bułgarii i Turcji i przekształcić Związek według planu analogicznego do Międzynarodowego Instytutu Rolniczego w Rzymie i kierowniczych zasad ustawy Związku Narodów.

Najbliższa konferencja ogólna odbędzie się w Paryżu dnia 15. grudnia b. r. Na konferencję tę zaprosił francuski Minister spraw zagranicznych także przedstawiciele rządu polskiego.

Celem wytworzenia ogólnego sądu odnośnie do przystąpienia Polski do Związku, zwróciło się Ministerjum spraw zagranicznych do urzędów państwowych i instytucji społecznych, między innymi również do Izby handlowej i przemysłowej, z prośbą o objawienie opinii w powyższej sprawie.

W odpowiedzi oświadczyła Izba Ministerstwu, iż uważa przystąpienie Polski do Międzynarodowego Związku chłodniczego za rzecz pożądaną nie tylko z punktów widzenia ściśle gospodarczych, lecz także w interesie naszego stanowiska mocarstwowego.

W przemyśle i konsumpcji Małopolski odgrywa dotąd chłodnictwo nieznaczną rolę, znajdując zastosowanie w kilku jedynie gałęziach produkcji fabrycznej, przede wszystkim w browarnictwie, dalej w szeregu zakładów komunalnych, jak rzeźnie w większych centrach miejskich, w końcu w obrocie niektórymi płodami spożywczymi, głównie zaś jajami.

Specjalnego przemysłu chłodniczego Małopolska dotąd nie posiada. Pierwszy projekt w tym kierunku znajduje się dopiero w stadium realizacji.

Przymusowy wykup monet złotych srebrnych, oraz złota i srebra w stanie nie przerobionym.

Ustawą z d. 7. listopada b. r. (Dz. ustaw Rzpl. nr. 84) zarządono przymusowy wykup przez Skarb Państwa monet złotych i srebrnych o zawartości czystego srebra 80% i więcej, jak również złota i srebra w stanie nie przerobionym.

Złoto i srebro, podlegające przymusowemu wykupowi, winno być dostarczone albo do Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, jej instytucji centralnej lub oddziałów, albo do kas skarbowych.

Skarb Państwa nabywać będzie za specjalnem pokwitowaniem złoto i srebro, podlegające przymusowemu wykupowi, po cenie marek polskich 22878 za 1 kg. czystego złota i marek polskich 672 za 1 kg. czystego srebra.

Na zasadzie powyższych cen nabywać będą urzędy wyżej wymienione monety złote i srebrne w stanie niestartym po cenach następujących:

	Mk. polsk.
10 marek niemieckich w złocie	82.—
10 rubli	177.—
10 koronów	66·5
10 koron austr.-węg.	69·5
1 dukat	78·5
4 guldeny	66·5
5 marek niemieckich w srebrze	17.—
1 rubel	12.—
5 franków	15.—
5 koron austr.-węg.	14.—
2 franki	5·5

Ceny płacone za wszelkie inne monety złote i srebrne w stanie niestartym, pozostawać będą w odnowiednim stosunku do cen wyżej podanych.

Wolne od przymusowego wykupu są monety złote i srebrne posiadające same przez się wartość numizmatyczną. Zaświadczenia, stwierdzające wartość numizmatyczną monet złotych i srebrnych, będą wydawane przez Ministerstwo sztuki i kultury.

Złoto i srebro w stanie nie przerobionym, przeznaczone dla celów przemysłowych, leczniczych i naukowych, zwolnione będzie od przymusowego

wykupu przez Polską krajową Kasę Pożyczkową po przedstawieniu jej odpowiednich dowodów.

Przetapianie i przeróbka monet złotych i srebrnych są wzbronione.

Wszelkie transakcje monetami złotymi i srebrnymi oraz złotem i srebrem w stanie nieprzerobionym pomiędzy osobami fizycznymi i prawnymi są w kraju wzbronione. Złoto i srebro, przeznaczone dla celów przemysłowych, leczniczych i naukowych wolno sprowadzać z zagranicy ze zezwoleniem Ministra skarbu.

Powyższa ustawa weszła w życie z dniem 10. listopada b. r.

Umowa kompensacyjna z Austrią.

Niemiecko-austrjacki Urząd dla obrotu towarami — Oddział w Krakowie, nadesłał Izbie następujący wykaz artykułów, dostarczonych Polsce przez Austrię, na podstawie umowy kompensacyjnej, zawartej w dniu 21. maja 1919, a ratyfikowanej 5. lipca b. r. między Rządem Polskim a Rządem Austriackim. Umowa ta została już w przeważnej części wykonaną. Ogół świadczeń austriackich z tytułu wymienionej umowy przedstawia się według poszczególnych kategorii towarów, jak następuje:

	Koron
Towary tekstylne	11,400.000
Papier	1,600.000
Żelazo i towary żelazne	14,000.000
Materiały elektrotechn.	1,600.000
Metale	1,000.000
Umundurowanie armji	3,000.000
Produkty chemiczne	2,200.000
Artykuły techniczne	100.000

Skóry i buty:

46.294 kg. skór wołowych, podszwowych i pasów transmisyjnych,

34.292 par reperowanych butów wojskowych,

26.700 par butów cywilnych,

43.922 par butów wojskowych, wreszcie rozmaite artykuły wyekwipowania armji ze skóry (wyekwipowanie trenów, paski wojskowe i t. d.) za 150.000 K.

Przystąpienie Polski do Międzynarodowej Konwencji Paryskiej 1883 r. w przedmiocie ochrony własności przemysłowej.

W traktacie wersalskim z dnia 28. czerwca 1919 zawartego między Polską a Głównymi mocarstwami sprzymierzonymi i stowarzyszonymi, zobowiązała się Polska z własnej inicjatywy przystąpić w

ciągu 12 miesięcy od dnia zawarcia traktatu do Międzynarodowej konwencji Paryskiej 1883 roku o ochronie własności przemysłowej.

Podług nadesłanego obecnie do Ministerstwa spraw zagranicznych i do Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej urzędowego zawiadomienia od Rządu szwajcarskiego, akces Polski do powyższej konwencji Międzynarodowej stał się prawomocnym z dniem 10. listopada b. r.

Opinie Izby w sprawach handlowych.

Na zapytanie jednego z Sądów, dotyczące zwyczaju handlowego przy sprzedaży nafty w beczkach, udzieliła Izba — po przeprowadzeniu dochodzeń w kołach fachowych — następujących wyjaśnień:

W roku 1915 istniał w handlu naftą i olejem maszynowym zwyczaj handlowy, że w braku innej umowy kupujący mógł za przypadkiem złożonej kaucji zatrzymać dostarczone przez sprzedającego beczki, o ile ten ostatni w przeciągu pewnego czasu, nie przenoszącego pół roku, o zwrot ich się nie opomniał.

Natomiast w czasie wojny, począwszy mniej więcej od roku 1917 wskutek stałego wzrostu cen beczek, zwyczaj powyższy nie ma więcej zastosowania i obecnie kupujący, w braku innej umowy, jest obowiązany do zwrotu dostarczonych przez sprzedającego beczek, względnie ich równowartości.

Unormowanie obrotu.

Zgłaszanie przedmiotów, niezbędnych dla zaopatrzenia armji w odzież.

Rozporządzeniem z 1. listopada b. r. („Monitor polski“ nr. 246.) zarządził Minister spraw wewnętrznych obowiązek składania deklaracji odnośnie do następujących przedmiotów niezbędnych dla zaopatrzenia armji w odzież:

bielizny zwykłej, pościelowej, wyrobów trykotowych i pończoszniczych oraz rękawików;

ubrań gotowych kroju wojskowego, wszelkich kożuchów. (futer), ciepłych kamizelek, kurtek i płaszczy, szali, zarękawków, rękawic ciepłych, sweterów, opasek brzusznych, napierśników, nauszników, koców i kołder;

obuwia skózanego i pikowego;

wełny owczej (potnej i mytej) i przędzy wełnianej;

sukna wojskowego;

skór wyprawionych;

wszelkich materiałów, niezbędnych do wytwarzania powyższych przedmiotów, jako to: przędzy

i płotna, nici, odcinków sukna, odpauków wełnianych, galganów i szmal.

Od zgłoszenia zwolnione są gotowe artykuły konfekcji ubraniowej i damskiej.

Do składania deklaracji obowiązane jest każde przedsiębiorstwo przemysłowe i handlowe, które wytwarza, przetwarza, używa na składowie lub prowadzi handel powyższymi przedmiotami, a zatem wytwornie, składy, sklepy itd., nawet w razie wstąpienia tych przedmiotów, o nie posiada zapasy większe, niż to jest niezbędnem dla zaspokojenia potrzeb osobistych.

Od obowiązku składania deklaracji wolne są przedsiębiorstwa, będące własnością wojska lub pracujące wyłącznie dla potrzeb armji pod kontrolą wojskową.

Zgłoszenie musi zawierać imię, nazwisko i miejsce zamieszkania zgłaszającego, ilość (sztuki, miara, wzięcie ciężar), jakość, stan zużycia i miejsce przechowywania zgłaszanych przedmiotów.

Zgłoszenia składać należy w 3 egzemplarzach władzy administracyjnej I. instancji tego powiatu, w którym znajdują się zgłaszane przedmioty.

Rozszerzenie obowiązku świadczeń wojennych.

Rozporządzeniem z 1. listopada b. r. („Monitor polski“ nr. 245.) rozszerzono obowiązek przymusowego świadczenia na następujące przedmioty:

skóry wszelkiego rodzaju, surowe oraz wyprawione wyroby skorzane, tudzież kozuchy, futra i wszelkie wyroby kuśnierskie.

Przeróbka ziemniaków w zakładach przemysł.

W myśl rozporządzenie ministra aprowizacji: z 11. listopada b. r. („Monitor polski“ nr. 246) wzbudzoną jest przeróbka ziemniaków zdrowych w zakładach przemysłowych rolnych.

Wyjątek stanowią ziemniaki zmarznęte, wykopane po 1. listopada b. r. jak również ziemniaki zmarznęte i zgniłe, kierowane do poszczególnych zakładów z zarządzenia Urzędu Ziemniaczanego Państwowego Urzędu Zakupu Artykułów pierwszej potrzeby.

Sprawy handlowe.

Ceny skór surowych.

Rozporządzeniem z dnia 20. października b. r. („Monitor polski“ nr. 244.) ustanowiło Ministerstwo przemysłu i handlu następujące ceny skór surowych, obowiązujące z dniem 15. października 1919 roku:

A) Skóry bydlęce.

a) skóry bydlęce solone (jałowicze, krowie, wołowe, bycze, bawole):

1. Ceny zasadnicze w koronach za 1 kg. wagi świeżej:

od kg. 8.5 do kg. 16.5 koron 8.55,

od kg. 17 do kg. 28.5 koron 10.65,

ponad kg. 28.5 koron 12.75.

2. Dodatki: za solenie 15 hal. za 1 kg. skóry.

3. Potrącenia:

za wagi zależnie od ilości (W) koron 14.00 do 21 za 1 skórę,

za dziurę lub cięcie w rdzeniu (S) koron 10.50 za 1 skórę,

za dziurę lub cięcie w kończynach (A) koron 7.— za 1 skórę,

za dziurę lub cięcie w rdzeniu i kończynach (AS) koron 14.— za 1 skórę,

za skóry z nadpsutem liczkiem (L) koron 2.55 za 1 kg.,

za skóry wybrakowane (Br) 4.30 za 1 kg.,

za skóry z rogami (R) 4% od ceny zasadniczej.

b) Skóry bydlęce suche (jałowicze, krowie, wołowe, bycze, bawole):

1. Ceny zasadnicze w koronach za 1 kg. wagi suchej:

od kg. 4.5 do kg. 8.5 koron 16.20,

od kg. 9 do kg. 15 koron 20.05,

powyżej 15 kg. koron 25.65.

2. Potrącenia: za braki do koron 8.55 za 1 kg.

B) Skóry końskie i źrebięce.

a) Skóry końskie:

1. Ceny zasadnicze w koronach za jedną sztukę do 2.10 m. koron 66.50,

ponad 2.10 m. koron 91.—.

2. Dodatki:

za solenie skór do 2:10 m. koron 2.40, ponad 2.10 koron 3.— za 1 skórę.

3. Potrącenia:

za dziury koron 5.25 za 1 skórę,

za cięcia koron 10.50 za 1 skórę,

za skórę z nadpsutym liczkiem od koron 14.— do koron 17.50 za 1 skórę.

Skóry należy mierzyć w stanie solonym od ucha do piętka ogonowego.

b) Żrebacki.

1. Ceny zasadnicze w koronach za 1 sztukę:

Sorta I-a koron 35.—; Sorta II-a koron 21.—;

Sorta III-a koron 10.50.

2. Dodatki: Za kosztą solenia koron 1.80 za 1 skórę.

C. Skóry cielęce i bukaty.

1. Ceny zasadnicze w koronach za 1 kg. wagi świeżej względnie suchej:

Gatunek	Sorta I-a	Sorta II-a	Sorta III-a (braki)
a) skóry cielęce solone			
do 3 5 kg.	11·10	6·40	3·85
ponad 3 5 kg.	13·65	6·40	3·85
b) skóry cielęce suche			
niezależ. od wagi	22·35	14·50	6·80
c) skóry bukacie solone			
niezależ. od wagi	11·10	6·40	3·85
d) skóry bukacie suche			
niezależ. od wagi	21·35	12·--	7·70

2. Dodatki:

za solenie 15 hal. za 1 kg. skóry,

za skóry bez głowy 15% do cen zasadniczych.

3. Potrącenia:

za skóry z długimi nogami 5%,

za kości ogonowe 5%,

za mięso na głowach 5% od wagi,

za skóry z rogami 4% od cen zasadniczych.

UWAGI. 1. Do gatunku zalicza się skóry zdrowe bez żadnych uszkodzeń.

Do gatunku II. zalicza się skóry zdrowe z uszkodzeniami.

Do gatunku III. zalicza się skóry zagrożone i nadgniłe (braki).

Skóry znacznie uszkodzone i silnie zaśmierzdzone podlegają specjalnemu oszacowaniu.

2. Maximum potrąceń za uszkodzenia nie może przenosić 66% zasadniczej wartości każdej skóry.

3. Powyższe ceny ustanawia się za skóry oczyszczone z krwi, nawozu i soków, bez kości, kopyt, rogów i przedniej części pyska.

Sprzedaż wymienionych skór po cenach wyższych jest zakazana.

Obrót skór surowych i garbników.

Rozporządzeniem Polskiej Komisji Likwidacyjnej z 9. listopada 1918 L. 1150 (prez.) Dz. rozp. P. K. L. Cz. I. z 30. grudnia 1918 utrzymano w mocy wszystkie, wydane przez b. rząd austriacki przepisy, dopóki szczegółowymi zarządzeniami P. K. L. lub Rządu polskiego nie zostaną uchylone. Obecnie więc obowiązują w przedmiocie obrotu skór surowych następujące postanowienia: Surowe skóry bydłecze, t. j. bycze, wołowe, krowie, jałowicze, żarłokówicze, cielęce, końskie i źrebicze są zaięte (zasekwestrowane) na rzecz Państwa (Rozp. P. K. L. z 10. stycznia 1919 L. 10650 Dz. rozp. P. K. L. Cz. III. poz. 20 i dekret Nacz. Państwa z 7. lutego 1919 Dz. p. n. Nr. 14 poz. 157) a sprzedaż ich z wolnej ręki jest zakazana. (Paragraf 1 rozp. z 20. stycznia 1915 dz. p. n. Nr 14)

Posiadacze, lub przechowujący wymienione gatunki skór, obowiązani są zapasy skór podlega-

jących sekwestrowi oddawać na rzecz Państwa w sposób poniżej określony.

Prawo wyłącznego zakupu skór surowych i garbników przysługuje Ministerstwu przemysłu i handlu, względnie organizacji, której Ministerstwo przemysłu i handlu prawo to przekaze (Art. 3 dekretu Naczelnika Państwa z 7. lutego, tudzież paragraf 2 lit. 6 rozp. P. K. L. z 6. listopada 1918 L. 10/SP. Dz. rozp. P. K. L. Cz. I. i art. 3 rozp. Ministerstwa przemysłu i handlu z 28. marca 1919 L. 9336/19 Dz. rozp. Generalnego Delegata Rządu Cz. XIV).

Na terenie b. zaboru austriackiego wyłączne prawo zakupu zostało udzielone Małopolskiej Spółce skupu i sprzedaży skór surowych i garbników, spółce z ogran. odpow. w Krakowie, ul. Florjańska 32. (reskrypt Ministra przemysłu i handlu z dnia 10. lipca 1919 Dz. gł. 517/19).

Pobór skór surowych dla celów przeróbki w garbarniach może następować jedynie na podstawie zlecenia Małopolskiej spółki skupu i sprzedaży skór surowych (roz. z 23. czerwca 1916 Dz. p. p. Nr. 194).

Rzeźnicy i inni posiadacze skór surowych nie mogą niemi dobrowolnie dysponować, lecz mają skóry bezwarunkowo najpóźniej do tygodnia oddawać składnicom i zbieraczom Małopolskiej Spółki zaopatrzonym w odpowiednie legitymacje wystawione wyłącznie przez Małopolską Spółkę skupu i sprzedaży skór surowych i garbników w Krakowie a potwierdzone przez oddział Małopolski, sekcji odbudowy przemysłu, Ministerstwa przemysłu i handlu, unoważniające do wykupu skór surowych w pewnym okresie. Oddajacy skóry surowe mają od kierownika składnicy lub zbieraczy otrzymać za nie zapłatę wedle cennika, ustalonego przez Ministerstwo przemysłu i handlu rozporządzeniem z 20. października 1919 (obwieszczenie oddziału Małopolskiego z 31. października 1919 L. 7561).

Kierownik składnicy jest obowiązany zgłaszać wszelkie zakupione, względnie zebrane skóry surowe na przeznaczonych do tego formularzach każdego 1. 8. 15. i 22. każdego miesiąca do Małopolskiej Spółki skupu i sprzedaży skór surowych. Małopolska Spółka jest obowiązana w ciągu 8 dni licząc od daty nadejścia zgłoszenia stanu skór surowych potwierdzić odbiór tegoż, a w ciągu następnych 4 tygodni zadysponować takowemi. Po upływie tego czasokresu przysługuje składnicy prawo naciągania dyspozycji.

Podlegające zaięciu skóry surowe mogą być przyjmowane do przewozu przez publiczne przed-

siębiorstwa transportowe (koleje, przedsiębiorstwa żeglugi) tylko w tych wypadkach, gdy do listów przewozowych dla każdej przesyłki dołączony jest certyfikat przewozowy, wystawiony przez Małopolską Spółkę skupu i sprzedaży skór surowych i garbników w Krakowie a potwierdzony przez Oddział Małopolski sekcji odbudowy przemysłu Ministerstwa przemysłu i handlu. Poza tem mogą być do przewozu przyjmowane skóry surowe za okazaniem stałego pozwolenia przewozowego, wystawionego przez Małopolską Spółkę skupu skór a potwierdzonego przez Oddział Małopolski Sekcji odbudowy przemysłu Ministerstwa przemysłu i handlu a służącego do perjodycznego przesyłania skór z wymienionej stacji nadawczej do oznaczonej składnicy skór.

Oddział Małopolski Sekcji odbudowy przemysłu Ministerstwa przemysłu i handlu przy pomocy organów kontrolnych sprawuje nadzór nad przestrzeganiem przepisów dotyczących sekwestru skór surowych, ich zbiórki, obrotu, podziału i cen maksymalnych. Organom kontrolnym przysługuje prawo wglądu do magazynów, składów, zakładów przemysłowych, jakoteż ksiąg handlowych.

W wypadkach, w których nie uczyniono zadość przepisom odnośnie do oddania zapasów zasekwestrowanych skór surowych, skóry te zostaną na zarządzenie Oddziału Małopolskiego Sekcji odbudowy przemysłu Ministerstwa przemysłu i handlu lub na wezwanie organu kontrolnego tegoż Oddziału Małopolskiego przymusowo odebrane.

Przymusowy odbiór przeprowadza władza polityczna I. instancji lub przełożenie gminy (paragraf 4 rozp. z 19. sierpnia 1915 Dz. p. p. Nr. 243 i paragraf 2 rozp. z 23. czerwca 1916 Dz. p. p. Nr. 194, paragraf 2 rozp. Ministerstwa przemysłu i handlu z 5. kwietnia 1919. „Monitor polski“ nr. 90.

Celem tymczasowego zabezpieczenia zapasów, odnośnie do których zachodzi podejrzenie, że nie uczyniono zadość obowiązującym przepisom — wyda władza polityczna I. instancji, a w nagłych razach przełożenie gminy zarządzenia zabezpieczenia, by takowe oddane zostały w przechowanie do uprawnionego odbiorcy, a to celem uniemożliwienia usunięcia zapasów lub zmiany w ich stanie. W szczególności przechowawca zapasów ma otrzymać polecenie, aby zapasy w porządku, lecz bez zmian aż do dalszego zarządzenia przechowywał.

Oddział Małopolski otrzymawszy sprawozdanie o powyższych tymczasowych zarządzeniach w ciągu dni 14 orzeknie wypłatę należności lub konfiskatę bez odszkodowania zasekwestrowanych skór, względnie zniesienie tymczasowych zarządzeń (rozp. z 19. sierpnia 1915 Dz. p. p. Nr. 243).

Przekroczenia powyższych przepisów podlegają przepisom karnym.

INFORMACJE.

Stan produkcji przemysłu łódzkiego.

Łódzki przemysł bawełniany od czasu uruchomienia, t. j. od początku lipca do dnia 1. listopada wyprodukował ogółem następujące ilości towaru:

dla wojska:	metrów
Koszul	3,043.256.80
Kalesonów	1,266.363.00
Prześcieradeł	134.526.50
Podszewek	169.129.22
Chlebaków	9.100.87
Plecaków	7.956.01
	<hr/>
	4,630.332.40

dla cywil. ludności:	metrów:
Bakskinu	284.502.40
Parmy	95.965.41
Kołder	20.604.17
Drapu	8.188.04
Filtracyjnego towaru	1.535.30
Wazy	192.55
Europy	1.829.20
Genny	1.068.22
Kreasu	2.702.35
Köpru	397.56
Satyny	464.41
Parmy	811.47
Toledo	8.029.44
	<hr/>
	426.290.52

Ogółem towaru 5,056.623

Podjęcie ruchu w hucie szkła w Żółtkwi.

Huta szkła w Żółtkwi zawiadomiła Izbę handlową i przemysłową o podjęciu czynności w swem przedsiębiorstwie.

„Tygodnik handlowy“ Stow. kupców polskich w Warszawie.

Stowarzyszenie kupców polskich w Warszawie rozpoczęło wydawnictwo czasopisma fachowego p. t. „Tygodnik handlowy“. Redakcja i Administracja mieszczą się w Warszawie, przy ul. Szkolnej L. 10.

Izba zwraca uwagę firm handlowych i przemysłowych okręgu na nowe wydawnictwo kupieckie, które przyczynić się ma także do zacieśnienia stosunków gospodarczych między Małopolską a Król. Polskiem.

Stosunki w Gdańsku.

Jedna z większych firm angielskich wysłała do Gdańska umyślnego delegata dla zbadania sytua-

cji w Wolnem Mieście. Delegat w raporcie nadesłanym do firmy, między innymi pisze:

Według traktatu pokojowego, wszelka własność w Gdańsku — z wyjątkiem prywatnej — ma przejść na mocy układu albo do Wolnego miasta Gdańska, albo do Rządu Polskiego. Niemcy wiedząc o tem, wykorzystują sytuację, stworzoną przez obecne warunki t. j. zwłokę w ratyfikacji traktatu pokojowego. Dopóki niema ratyfikacji, władze miejskie reprezentuje burmistrz niemiecki, a militarne — generalna komenda 20-go korpusu armji. Wskutek tego wszystkie władze i niżsi urzędnicy są Niemcy i stanowią ligę dla ratowania własności niemieckiej i przeszkadzania wszystkiemu co polskie. Starają się oni ograbić przyszyłych właścicieli ze wszystkiego, czego tylko mogą dopaść. I tak: pięć starych okrętów wojennych typu „Barbarossa“ i „Boewolff“ sprzedano na złom pewnej firmie w Rotterdamie. Okręty te stoją na rzece z wymalowaną na nich flagą holenderską. Płynacy doń Nr. 3 sprzedano firmie Schmidt, przedsiębiorstwu ratunkowemu w Rotterdamie, ale robotnicy nie dali go wzwieźć. Całą partię bark, zaopatrzonych w podwójne kranry dla nabierania i wyładowania zboża, odsprzedano również. Przeważna ilość kranów i urządzeń skierowano do Norwegii, Szwecji i Holandji. Fabryka karabinów sprzedala zapasy łożysk orzechowych do Holandji.

Tych kilka przykładów ilustruje obecne stosunki w Gdańsku i jeżeli Komisarz Ententy nie przewiedzie tam natychmiast z dostateczną siłą do dyspozycji, aby wstrzymać ten systematyczny sabotaż, to kiedy Polacy obejmą Gdańsk w posiadanie, w całej zatoce gdańskiej nie będzie można naładować ani wyładować okrętu ani też nie będzie można korzystać z żadnej z fabryk obecnych.

Pieniądz jest jedyną bronią, która ocali sytuację, a należy namietać, że Gdańsk z przemysłowego punktu widzenia jest duża fabryka w ruchu. podczas gdy w Polsce przemysł jest rozstrojony i da się uporządkować dopiero po długim czasie.

Odbudowa przemysłu w Belgji.

Rząd belgijski zawiadomił swe poselstwo w Warszawie, iż przedsiębiorstwa przemysłowe w Belgji będą mogły w najbliższym czasie wywozić następujące towary zagranicę:

Szkoło wszelkiego rodzaju, wyroby fajansowe i porcelanowe, izolatory elektryczne, broń myśliwska, rewolwery, amunicje, różne produkty chemiczne dla droguerji i antek, farby i nokosty, zapaliki, tkaniny wełniane (czarne, granatowe, popielate), filc, obuwie skórzane, nici do szycia, nici i tkaniny ze sztucznego jedwabiu, druty te-

legraficzne i telefoniczne z brązu, artykuły do oświetlenia elektrycznego, gazowego i naftowego, bandaże i inne wyroby z kauczuku, rury z odlewu, rury stalowe na wodę i gaz, centryfugi mleczarskie, przyrządy rolnicze, wyroby nożownicze i udzień przyrządy chirurgiczne.

Przemysł drzewny w Brukseli.

Sekcja handlowa Ministerstwa przemysłu i handlu nadesłała Izbie raport konsula Rzeczypospolitej Polskiej w Brukseli.

Osoby interesowane mogą przeglądać powyższe prawozdanie w godzinach urzędowych w biurze Izby handlowej i przemysłowej.

Układ kompensacyjny z Jugosławią.

Biuro prasowo-informacyjne Ministerstwa przemysłu i handlu donosi, iż Rząd polski przystępuje w najbliższym czasie do zawarcia większego układu kompensacyjnego z państwem jugosłowiańskim, od którego Polska może otrzymać cały szereg niezbędnych artykułów spożywczych i surowców przemysłowych.

Jako kompensata z naszej strony pożądane są w Jugosławii następujące towary: ropa i przetwory ropne, sól, wszelkie wyroby szklane, maiolika i wyroby ceramiczne, zapaliki, ołów i cynk oraz bibułka cygaretowa.

Interesenci posiadający powyższe towary na eksport oraz zainteresowani w artykułach, które Jugosławia zamierza eksportować, zechcą zwrócić się z ofertami, opiewającymi w markach polskich do Sekcji handlowej Ministerstwa przemysłu i handlu w Warszawie (ul. Elektoralna 2).

Stosunki handlowe z Holandją.

Firmy polskie, któreby zamierzały wejść w stosunki handlowe z firmą „Amsterdamsche Export Maatschappij N. V.“ zechcą uprzednio zasięgnąć bliższych informacji w Izbie.

Stosunki handlowe z Finlandją.

Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w Helsingforsie zawiadomił Ministerstwo przemysłu i handlu, że dnia 22. października b. r. parowiec „Mira“ odłynął z Helsingforsu do Gdańska, wioząc towary fińskie dla Polski.

Linja okrętowa z Londynu do Gdańska.

Polska Agencja handlowo-finansowa w Londynie donosi, że angielskie towarzystwo okrętowe „Robert Park et Co“ otworzyło stałą linię okrętową między Londynem a Gdańskiem. Okręty odchodzą co dwa tygodnie.

Zycie gospodarcze Rumunii.

Biuro prasowo-informacyjne Ministerstwa Przemysłu i handlu nadesłało Izbie następującą notatkę:

Warunki życia gospodarczego Rumunii są złe, poszczególne gałęzie wytwórczości znajdują się wprost w opłakanym stanie.

Rumunja jest krajem o charakterze wybitnie rolniczym. Produkuje głównie pszenicę i kukurydzę, w mniejszej ilości rzepak, len, konopie, posiada duże kultury winogronowe.

Przemysł Rumunii zawsze słabo rozwinięty dziś zniszczony przez okupację niemiecką znajduje się w zupełnym upadku. Największą przeszkodą dla udrowienia warunków gospodarczych kraju są stosunki komunikacyjne tak fatalne, że Rumunja nie jest zdolną do przeprowadzenia jakichkolwiek transakcji handlowych własnymi taborami.

Drugą plagą gospodarczą jest zdeprecjonowana waluta. Kurs targowy: 100 fr.—281 lei, który to stosunek wskutek silnego importu do Rumunii przesuwają się na niekorzyść lei.

Rumunja cierpi głównie na brak węgla i taboru kolejowego; za węgiel, parowozy i wagony można uzyskać w Rumunii wszelkie koncesje — niestety, Polska dostarczyć tego Rumunii nie może. Niemniej jednak wobec stosunków drożyznianych w Rumunii, gdzie wszelkie ceny, można liczyć, są przeciętnie o 25% wyższe aniżeli warszawskie, nawet przy dzisiejszych stosunkach walutowych, rentować się powinien handel tranzytowy towarami, zakupionymi na zachodnich rynkach i sprzedawanych w Rumunii.

Pozatem działalność kupiecka polska zdążać powinna do zakupu ziemiopłodów w Rumunii, jak również starać się już dzisiaj o nawiązanie stosunków dla przyszłego zbytu na rynku rumuńskim wyrobów własnego przemysłu.

Projekt reorganizacji Izb handlowych i przemysłowych w Czecho-Słowacji.

Konsulat Polski w Pradze zawiadomił ministerstwo przemysłu i handlu, iż w ostatnich dniach odbyło się w Pradze zebranie przedstawicieli wszystkich Izb handlowych i przemysłowych w Czecho-Słowacji, na którym omawiano między innymi kwestjami również sprawę reorganizacji Izb handlowych i przemysłowych, w szczególności zaś kwestję zmiany statutu Izb w tym kierunku, aby instytucje te obejmowałyby wszystkie gałęzie handlu, rękodziela i przemysłu.

Unormowanie handlu zagranicznego w Czechach

Biuro prasowo-informacyjne M. P. i H. podało

Izbie do wiadomości, iż rząd czecho-słowacki rozesał do Izb handlowych i organizacji społecznych dla przemysłu i handlu projekt nowego statutu Komisji przywozu i wywozu, który w najbliższym czasie ma być wprowadzonym w życie.

Zgodnie z nowym projektem mają współpracować w Komisji fachowe kolegia oraz przedstawiciele interesowanych Ministerstw. Komisje fachowe składają się z przedstawicieli odpowiednich organizacji i korporacji przemysłowych, handlowych i rolniczych oraz przedstawicieli robotników i konsumentów.

Do kompetencji Komisji przywozu i wywozu należy ustalenie ogólnych podstaw polityki przywozowej, wywozowej i przewozowej, nadto udzielanie pozwoleń na przywóz, przewóz i wywóz towarów oraz zwalnianie eksporterom uzyskanej przy eksporcie obcej waluty na zakup towarów zagranicznych.

Zarząd Komisji układa perijodycznie spisy towarów dopuszczonych do przywozu i wywozu.

Państwu przysługuje prawo przymusowego skupu artykułów przywożonych lub wywożonych, a to po cenach zadeklarowanych przez kupca przy podaniu o przywóz lub wywóz.

Jarmark w Pradze.

Konsulat polski w Pradze zawiadomił Ministerstwo spraw zagranicznych, że z inicjatywy magistratu m. Prazi, popartej przez rząd, Izbu handlowe i przemysłowe oraz organizacje handlowe, postanowiono zorganizować w Pradze wiosenne i jesienne jarmarki na wzór jarmarku w Lipsku.

Francusko-czeskie Towarzystwo akc. dla eksportu drzewa.

W ostatnich miesiącach założonem zostało francusko-czeskosłowackie Towarzystwo akc. dla eksploatacji drzewa z siedziba w Parvżu. Kapitał zakładowy przedsiębiorstwa wynosi dwa miliony koron. Celem przedsiębiorstwa jest organizacja wywozu materiałów tarcznych z Czechosłowacji do Francji.

Kopalnia glinki porcelanowej w Jugosławii.

Firma komisowo-reprezentacyjna „Polska“ w Karlsbadzie zawiadomiła Ministerstwo przemysłu i handlu, że w Jugosławii jest do sprzedania lub wvdzierżawienia kopalnia glinki porcelanowej (kaolinu). Kopalnia ta mogłaby również w obecnym posiadaniu dostarczać glinę do Polski.

W razie, gdyby import glinki porcelanowej in-

teresował tutejszy przemysł, firma „Polska“ może służyć analizami i próbkami, przyczem zaznacza, iż glinka ta pod względem gatunku ma przewyższać glinę karlsbadzką.

Przemysł spirytusowy na Słowacji.

Biuro prasowo-informacyjne ministerstwa przemysłu i handlu nadesiało izbie następującą informację o rozwoju przemysłu spirytusowego na Słowacji:

„Przemysł spirytusowy na Słowacji jest silnie rozwinięty. Kraj posiada 420 gorzeln. Poza tem istnieje 42 gorzelnie rolnicze, związane z farmami. Kraj posiada Słowacja 28 rafinerji z prawem składu, 41 składow prywatnych, 3 fabryki drożdzy prasowanych, 28 przedsiębiorstw dla uenaturowania spirytusu oraz 20 fabryk octu.

Jarmark na zegarki w Genewie.

Według notatki, ogłoszonej w „Monitorze polskim“ nr. 230 odbędzie się w Genewie w czasie od 11. do 20. lipca 1920 r. jarmark na zegarki i biżuterję. Porę letnią wybrano, licząc na większy napływ cudzoziemców.

Handel zagraniczny Ameryki.

Departament handlowy w Waszyngtonie ogłosi zestawienia statystyczne odnośnie do handlu zagranicznego Ameryki w latach 1918 i 1919. Dane te stwierdzają, że wartość importu towarów w okresie 7 miesięcy 1919 r. wynosiła 1,955.000.000 Dol., która to suma stanowi 10%-owy wzrost w stosunku do obrotów handlu importowego Ameryki w r. 1918.

W tym samym czasie wzrósł eksport o 38%, przewyżka zaś wywozu nad przywozem wynosiła w roku bieżącym 2,663.000 Dol.

Amerykański przemysł stalowy.

Według wiadomości ogłoszonych w prasie amerykańskiej zaczyna kapitał amerykański wykupywać akcje większych niemieckich i austriackich przedsiębiorstw stalowych, jak Rheinische Stahlwerke, Böhler Stahlwerke, Alpin Montangesellschaft, Rombacher Hütte i t. d., które na światowym rynku stalowym, a zwłaszcza rosyjskim, były największym konkurentem stali angielskiej i amerykańskiej. Wzrost produkcji stali w Ameryce, wynoszącej obecnie 50% światowej wytwórczości stali, oraz uzależnienie stalowni niemieckich od amerykańskiego kapitału, gotuje decydujący wpływ Ameryki na wszechświatowy przemysł metalowy.

Handel zagraniczny Litwy.

Dzięki staraniom Rządu Litewskiego została ostatecznie czasami nawiązana komunikacja morska pomiędzy Litwą a Szwecją przez Libawę. Regularnie co tydzień ma odchodzić z Libawy do Sztokholmu statek, wywozący litewski len i owoce, których Litwa ma znaczne ilości. W zamian za to Szwecja dostarcza na Litwie maszyn rolniczych.

Na wywóz towaru z Litwy potrzebnym jest pozwolenie Litewskiego Ministerstwa Przemysłu i handlu w Kownie, zaś bez tego pozwolenia dopuszczalny jest wywóz drzewa nieobrobionego i obrobionego, oraz ptactwa domowego. Oplaca się przytem jednak cło wywozowe: od drzewa nieobrobionego—5 marek pro ctn. m., od drzewa obrobionego—3 marki pro 1 ctn. m., od ptactwa—5 do 10 marek od sztuki.

Stan przemysłu białostockiego.

Biuro prasowo-informacyjne Ministerstwa przemysłu i handlu nadesiało następującą notatkę o stanie przemysłu białostockiego:

Białostocki przemysł włóknisty podczas wojny nie ucierpiał zupełnie i znajduje się obecnie maszynowo w zupełnym porządku. Białostok posiada 65 fabryk włókienniczych i takąż ilość małych fabryczek — od 5 do 8 warsztatów tkackich każda. Te fabryki i fabryczki pracują obecnie wszystkie prawie, co prawda z przerwami, mianowicie od 3—5 dni w tygodniu.

Fabryki białostockie wyrabiają przeważnie towar wojskowy, gdziekolwiek tylko cokolwiek dla ludności cywilnej. Wyrobiono już około 300.000 metrów materiałów na koce, płaszcze i mundury wojskowe. Pierwsze transporty gotowego towaru wysłano już w początku października.

Przemysł białostocki zatrudnia obecnie około 3000 robotników, przyczem fabryki robią wszystko możliwe, żeby dać pracę pozostałym robotnikom, których zdołały utrzymać przez cały czas okupacji.

Niepomyślnie przedstawia się sprawa opału. Zmniejszył się znacznie przydział i dowóz węgla, niezalatwioną też dotychczas pozostaje sprawa opalania fabryk drzewem, w które okolice Białostoku obfitują.

Nadmienić wreszcie należy, że fabryki białostockie posiadają jeszcze znaczne zapasy towaru tak zwanego okupacyjnego, zrobionego specjalnie dla Niemców i nie nadającego się dla wewnętrznego użytku w kraju. Towar ten da się z czasem prawdopodobnie wywieźć do Rosji lub do innych krajów wschodnich, wzamian za surowce — węgle i odpadki.

Nowe polskie placówki gospodarcze na południu Rosji.

Liczne kolonje polskie na południu Rosji mimo niesprzyjających warunków rozwijają energiczną akcję gospodarczą, która mieć będzie doniosłe znaczenie w rozwoju naszych przyszłych stosunków ekonomicznych z Rosją. Niedawno w Charkowie powstał bank polski z kapitałem 10 milionów rubli. W Sartanie guo. Ekaterynosławskiej Polacy pracownicy „tow. Marjapoiskiego“ i „tow. Providence Kusse“ utworzyli udziałowe stowarzyszenie wytworcze pod nazwą „Sami sobie“. Jeszcze w 1918 roku przystąpiono do utworzenia tkalni wyrobów wełnianych ręcznym sposobem, które obecnie produkuje miesięcznie do 2.000 arszynów szewiotu. Pracuje w wytwórni z górą 100 osób. Zysk za rok operacyjny wyniósł przeszło 128%. Zrzeszenie przyszło z pomocą formacjom polskim na Wschodzie. Wogóle podług skąpych zresztą wiadomości, jakie nadchodzą z Południowej Rosji, zajętej przez wojska ochotnicze, w całym kraju życie gospodarcze wznaga się stale i bardzo szybko. Kupcy polscy mogliby robić ogromne transakcje i na rynek ten zwrócić powinni szczególną uwagę.

Chińsko-polskie Towarzystwo udziałowe w Charbinie.

Od dra Stan. Strzemeckiego, wiceprezesa polskiego komitetu wojennego na Syberji otrzymaliśmy następującą wiadomość:

W związku z rychłym wyjazdem Misji wojsko-politycznej na Syberję, wzrosło nieco w Polsce zainteresowanie Dalekim Wschodem, gdzie Polska ma i swoje wojsko i liczne kolonje po miastach i wiele korzystnych warunków, pozwalających jej rywalizować skutecznie z innymi narodami.

Mało komu w kraju wiadomem jest, że w Nowo-nikołajewsku, Krasnojarsku, Czycie etc. są polskie dobrze prosperujące kooperatywy, że w Tomsku jest siedziba Banku Polsko-Syberyjskiego, że we Władywostoku świeżo założono, zakrojone na wielką skalę „Polskie Towarzystwo dla handlu i transportu“, że podjęto tam kroki dla stworzenia „Izby handlowej polsko-japońskiej“ itd.

Tu poświęcimy kilka słów „Chińsko-Polskiemu Towarzystwu udziałowemu w Mandżurji“. Siedzibą Towarzystwa jest Charbin. Założyła je z inicjatywy Romana hr. Starzyńskiego i F. Korbuta grupa wygnańców polskich na Syberji, którzy zdążyli zapoznać się z warunkami miejscowego rynku i miejscową produkcją, a stosunki swoje i wiadomości chcieli zużytkować dla wytworzenia i u-

gruntowania polskich wpływów na Dalekim Wschodzie, który ma wszelkie dane stać się w niedalekiej przyszłości ośrodkim dla handlu wszechświatowego, a może też być poważnym rynkiem zbytu dla naszego przemysłu. W skład Towarzystwa wchodzi Polacy, którzy oprócz kapitału muszą w Towarzystwie bezpośrednio pracować, oraz miejscowi Chińczycy. Według bowiem praw chińskich koncesję uzyskać tylko można wtedy, jeśli przynajmniej jednym ze współników jest Chińczyk. Wszyscy inni cudzoziemcy są ze względu na szersze narodowe cele, które sobie Towarzystwo ułożyło, wyłączeni.

Towarzystwo powstało celem organizacji produkcji, kupna, sprzedaży, przechowania i transportu towarów i różnego rodzaju surowców, eksportowanych z Mandżurji, Chin, Mongolji i Syberji do Polski, a także do innych krajów, oraz celem urządzenia i eksploatacji własnych plantacji, koncesji, warsztatów, fabryk i wszelkich nieruchomości potrzebnych dla produkcji przedmiotów masowego zapotrzebowania lub przeróbki miejscowych surowców.

Towarzystwo zajęło się obecnie zakupem w Chinach miejscowych towarów i surowców, które po przerobieniu we własnej fabryce tłuszczów, smarów, wyrobów chemicznych, medykamentów i innych surowców przerabianych w dierżawionych przez nie fabrykach chińskich, transportuje na Syberję. Poza to uzyskało ono koncesje leśne, węglowe, złote, miedziane i innych minerałów. Niebawem mają być otwarte filje w Szanghaju, Tientsinie, Hankou, Władywostoku i Irkucku.

Towarzystwo może nabywać i eksportować do Polski w wielkiej ilości herbatę, kawę, ryż, kokosy, jedwab surowy, bawełnę, watę, wełnę, futra, skóry niewyprawione, tusze, oleje, surowce do materiałów aptecznych, barwki i wogóle produkta Dalekiego Wschodu, z których importu już oddawna korzysta Anglja i Ameryka, a dawniej korzystały Niemcy.

W interesie ogólnym byłoby bardzo pożądanem, ażeby polskie firmy krajowe weszły corychlej w kontakt z wspomnianem Towarzystwem Polsko-Chińskim. Mogłoby ono objąć przedstawicielstwo firm polskich na Dalekim Wschodzie i przyczynić się w ten sposób do korzystnego ukształtowania naszego bilansu płatniczego. Sądzić należy, że wyjeżdżająca na Daleki Wschód Misja polska, w składzie której mają też jechać reprezentanci Ministerstwa handlu i przemysłu, sprawie tej poświęci baczną uwagę“.

Zmiany w rejestrze handlowym.

Podhalańska fabryka skór, Spółka z ogr. por. w Nowym Sączu.

Polski Glob, Towarzystwo transportowo-handlowe, Spółka z ogr. odp. przedtem Goldlust i Ska w Krakowie.

Konsum obywatelski w Kalwarji, Stow. zar. z ogr. por.

Konsum obywatelski w Zatorze, Stow. zar. z ogr. por.

Składnica towarowa Dz. IV. Piasek, Stow. zar. z ogr. por. w Krakowie.

Drukarnia literacka, Spółka z ogr. odp. w Krakowie.

Spółka inżynierska, Spółka z ogr. odp. w Krakowie.

Spółka akcyjna Trzebinia, fabryka maszyn i narzędzi rolniczych, odlewnia żelaza i metali w Krakowie.

H. Ripper i Ska, Spółka komandytowa w Krakowie.

„Dębina“, Krakowska fabryka posadzek, Sp. z ogr. odpow. w Krakowie.

Związek przemysłowy w Krakowie, Sp. zar. z ogr. odpow.

Zużytkowanie surowców i odpadków gospodarstwa domowego i fabrycznego Stow. zar. z ogr. odpow. w Krakowie.

Krakowska Spółka spedycyjna z ogr. odpow. „Transport“ w Krakowie.

Handlowa Spółka akcyjna „Impex“ w Krakowie.

Związek gospodarczy w Łabowej, Stow. zar. z ogr. por.

Spółdzielcza Spółka krawiecka w Nowym Sączu, stow. zar. z ogr. por.

Powiatowy Związek chłopsko-robotniczych stowarzyszeń spożywczych w Chrzanowie, Stow. zar. z ogr. por.

Konsum chrześcijańskich organizacji robotniczych w Wieliczce, Stow. zar. z ogr. por.

„Securitas“ Stow. zar. z ogr. por. w Krakowie.

Chłopsko-robotnicze stowarzyszenie spożywcze w Gorzowej, Stow. zar. z ogr. por.

Robotniczy Związek spożywczy „Jedność“ Stowarzyszenie zar. z ogr. por. w Radłowie.

Konsum współpracowników przedsiębiorstwa K. Buszczyńskiego i Ski w Krakowie, Stow. zar. z ogr. por. w Krakowie.

Spółka spożywcza w Oświęcimie, Stow. zar. z ogr. odp.

Samopomoc majstrów malarskich, szklarskich i pokostniczych, stow. zar. z ogr. por. w Krakowie.

Chłopsko-robotnicze stowarzyszenie spożywcze w Jaworznie, stow. zar. z ogr. por.

Chłopsko-robotnicze stowarzyszenie spożywcze w Płazie, p. Chrzanów, stow. zar. z ogr. por.

„Goldstein i Schamroth“ w Krakowie.

Towarzystwo ubezpieczeń austriacki Feniks w Wiedniu, filia w Krakowie.

Austriackie Akcyjne Towarzystwo ubezpieczeń od szkód elementarnych w Wiedniu Dyrekcja dla Galicji w Krakowie.

„Import“ Spółka z ogr. odpow. w Krakowie.

Krakowska Spółka wyrobu maszyn „Labor“, Spółka z ogr. odpow. w Krakowie.

Ludowe Stowarzyszenie spożywcze w Kocierzku ad Rychwałd, Stow. zar. z ogr. por.

Żydowski konsum robotniczy i rękodzielniczy w Żołyń, Stow. zar. z ogr. por.

Konsum obywatelski w Wojniczu, Stow. zar. z ogr. por.

„Alba“ Spółka dla przetworów chemicznych, Stow. zar. z ogr. por. w Krakowie.

Chłopsko-robotnicze stowarzyszenie spożywcze w Bieńkowicach, p. Wieliczka Stow. zar. z ogr. por.

Chłopsko-robotnicze stowarzyszenie spożywcze w Psarach, Stow. zar. z ogr. por.

Robotniczy Związek spożywczy „Spójnia“, stow. zar. z ogr. por.

Spółka koszykarska „Jedność“ w Wielosiu, Stow. zar. z ogr. por.

Towarzystwo spożywcze Konsum włościański Stow. zar. z ogr. por. w Kolbuszowej.

Konsum robotniczy w Nisku, Stow. zar. z ogr. por.

BIURO KOLEJOWE

IZBY HANDLOWEJ I PRZEMYSŁOWEJ

W KRAKOWIE

Z ODDZIAŁEM DLA REKLAMACYI
DLA NALEŻYTOŚCI FRACHTOWYCH

udziela kupieckim i przemysłowym interesantom okręgu ustnie, telefonicznie lub pisemnie informacyi i porady we wszystkich sprawach, związanych z ruchem kolejowym, z wyjątkiem spraw natury technicznej.

W szczególności podaje biuro kolejowe stawki frachtowe na przewóz towarów na podstawie obowiązujących taryf oraz udziela wyjaśnień we wszystkich kwestiach przewozowych.

Reklamacye, wynikające z przewozu towarów uskutecznia Biuro kolejowe Izby albo za ryczałtorem, z góry umówionem rocznem wynagrodzeniem albo pobiera:

20% od kwot uzyskanych gotówką z tytułu zwrotu nadpłaconych należyci kolejowych oraz z tytułu odszkodowania za spóźnienie czasu dostawy,

10% od uzyskanych gotówką kwot z tytułu wynagrodzenia za straty na wadze, za uszkodzenie lub zaginięcie przesyłek,

5% od owych kwot, o które się Zarząd kolejowy z tytułu dopłaty do przewoźnego od stron upomina, a które na interwencyę Biura kolejowego zostały opuszczone.